

Духовно-естетичне виховання сприяє розвитку творчого потенціалу студентської молоді в навчальній та подальшій професійній діяльності. Естетичне виховання формує високоосвічену, культурну та моральну людину, забезпечує комплексний підхід до розвитку особистості, що проявляється через його ставлення до оточуючих, роботи, мистецтва, життя в цілому.

Таким чином, духовно-естетичне вихован-

ня – це цілеспрямований вплив на особистість студента з метою духовно-естетичного розвитку, тобто формування активної творчої особистості, яка спроможна сприймати та оцінювати прекрасне в природі, праці, суспільних відносинах з позиції духовно-естетичного ідеалу, а також відчуває потребу в духовно-естетичній діяльності.

УДК: 371.3:808.2

Н.В. Соколовська, Л. Аракелян ЄДНІСТЬ ОСВІТИ І ДУХОВНОСТІ

ДЗ «Луганський державний медичний університет»

Вивчення проблеми взаємозв'язку духовності та медичної освіти, як сфери культурної діяльності – є одним з найважливіших напрямків у дослідженні духовності сучасного українського суспільства. Необхідно визнати, що стан системи освіти в Україні несе на собі відбиток соціокультурної кризи та втрати духовних орієнтирів, який викликаний економічними й політичними реформами останніх років.

Єдність освіти та духовності, їх тісний взаємозв'язок є однією з найважливіших констант загальнолюдської культури. Відчуження освіти від духовності спричиняє формування бездуховної та безвідповідальної інтелектуальної еліти, до якої відноситься також і професія лікаря, і як результат - наростання соціального ризику в усіх сферах.

Мислителі усіх часів і народів вичерпно обґрунтовували нерозривну єдність думки та гідності, блага та мудрості, пізнання та доброчесності. Стародавній філософ, батько медицини Гіппократ у своїх працях «О древней медицине» писав: «Щоб стати істинним та корисним лікарем і досягти точного пізнання в медицині, необхідні шість наступних умов: природний

талант, хороше виховання, висока і чиста моральність, вивчення медицини з самих юних років у відомій та хорошій медичній школі, любов до своєї науки й важким її заняттям, - і значний час". Видатний український педагог, вчений М.Пирогов ще у XIX столітті підняв найактуальнішу проблему виховання молоді й освіти, поставивши питання духовності, як методологічної основи навчання та виховання. Він писав: «Виховувати без навчання можна тільки в тому віці, коли людина ще безсловесна. Але й навчати, не виховуючи, теж не можливо. Вся наша правда, моральність, добро, світло – все це навчання. І навчати, не виховуючи, означає не навчати, а робити щось інше».

Порушення цього взаємозв'язку спричиняє втрату майбутнім поколінням моральних орієнтирів, розвиток культурної, соціальної і духовної деградації.

Таким чином, формування психосоціальної, соціокультурної, духовно-моральної готовності особистості до життєдіяльності в складних, суперечливих умовах - є найважливішою теоретичною і практичною проблемою педагогіки вищої школи.

УДК: 81:174

Н.В. Солодюк, Ю. Дреєва ОСНОВИ МОВЛЕННЕВОГО ЕТИКЕТУ

ДЗ «Луганський державний медичний університет»

Розвиток мови особистості – складний процес. Високої мовної довершеності досягає, як правило, та людина, яка багато працює над оволодінням мовою, прагне правильно говорити, виявляти в мовленні – свою індивідуальність, усвідомлюючи, що „Я є мова”. Спілкуючись між собою, люди дотримуються певних умовностей: користуються загальноновизнаними правилами граматики, уживають усталені наголоси, вибирають, залежно від умов, сфери спілкування, той чи інший стиль.

Однією з суттєвих проблем на сьогодні є часте використання лайливих слів. Священнослужителі та медики, що займаються генетичними дослідженнями, попереджають нас: будьте обережні зі словами! Ті з них, що відносяться до категорії сквернослів'я, не просто б'ють психологічно тих, кому адресовані, але реально впливають на носії спадкоємності – гени. Релігія з найдавніших часів застерігала людей від сквернослів'я. У Новому Завіті сказано: „Ніяке гниле слово та не вийде з уст ва-